

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**

DIH-709-82(3)/16/AgŁ

Warszawa, 3 listopada 2016 r.

DECYZJA DIH-1/93/2016

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2016 r. poz. 23 z późn. zm.), art. 1 ust. 3, art. 5 ust. 2 oraz art. 30 ust. 1 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2016 r. poz. 1059 z późn. zm.), Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów – po rozpatrzeniu odwołania przedsiębiorcy Stanisława Sondeja, prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą STANISŁAW SONDEJ Hurtownia „SANDERUS” w Tarnowie, od decyzji Małopolskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Krakowie z dnia 1 września 2016 r. (nr akt sprawy: ZT.8361.163.2016), którą ww. przedsiębiorcę zobowiązano do uiszczenia kwoty 1 101,56 zł (słownie: jeden tysiąc sto jeden złotych 56/100), stanowiącej równowartość kosztów przeprowadzonych badań laboratoryjnych wina gronowego, białego, półsłodkiego „Missionale”, przeznaczonego do celów liturgicznych, o mocy alkoholu 11 % obj. i objętości netto 750 ml, niespełniającego wymagań w deklaracji – utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.

UZASADNIENIE

W toku kontroli przeprowadzonej w dniach 17 i 30 czerwca oraz 4 i 5 lipca 2016 r. przez inspektorów reprezentujących Małopolskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Krakowie, zwanego dalej „Małopolskim WIIH”, w hurtowni „Sanderus” w Tarnowie przy ul. Tadeusza Romanowicza 42, należącym do przedsiębiorcy Stanisława Sondeja, prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą STANISŁAW SONDEJ Hurtownia „SANDERUS” w Tarnowie, pobrano do badań laboratoryjnych próbkę wina gronowego, białego, półsłodkiego „Missionale”, przeznaczonego do celów liturgicznych, o mocy alkoholu 11 % obj. i objętości netto 750 ml, nr partii produkcyjnej: 4A.4.16.7, kraj pochodzenia: Austria, producent: P.P.H.U. „AWE-BIS” 43-300 Bielsko Biała, ul. Bohaterów Monte Cassino 469, zwanego dalej „winem mszalnym”, w ilości 2 butelek z partii liczącej 36 butelek o łącznej wartości 478,80 zł (13,30 zł/but.).

Równocześnie z tej samej partii produktu pobrano i zabezpieczono dodatkową próbkę w ilości odpowiadającej ilości pobranej do badań laboratoryjnych (próbkę kontrolną), którą pozostawiono w placówce pod nadzorem do czasu jej zwolnienia.

Powyższe udokumentowano w protokole kontroli z 5 lipca 2016 r. (nr akt kontroli: ZT.8361.163.2016), a także w protokole pobrania próbek z 17 czerwca 2016 r. nr 009277.

Badania cech organoleptycznych i fizykochemicznych wina mszalnego wykonane przez Laboratorium Kontrolno-Analityczne Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Kielcach, zwane dalej „Laboratorium UOKiK w Kielcach” wykazały obecność siarczynów w ilości 100 mg/l i 98 mg/l \pm 15 mg/l, których udziału nie zadeklarowano na opakowaniu – co udokumentowano w sprawozdaniu z badań nr 255 z 1 lipca 2016 r.

Na podstawie wyników badań laboratoryjnych stwierdzono, że wino mszalne było niezgodne z deklaracją zawartą w jego oznakowaniu. Obowiązek oznakowania tego produktu informacją o obecności siarczynów, będących składnikami alergennymi w ilościach powyżej 10 mg/l, wynika z art. 9 ust. 1 lit. c) w związku z pkt 12 załącznika II do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1169/2011 z dnia 25 października 2011 r. w sprawie przekazywania konsumentom informacji na temat żywności, zmiany rozporządzeń Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1924/2006 i (WE) nr 1925/2006 oraz uchylecia dyrektywy Komisji 87/250/EWG, dyrektywy Rady 90/496/EWG, dyrektywy Komisji 1999/10/WE, dyrektywy 2000/13/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, dyrektyw Komisji 2002/67/WE i 2008/5/WE oraz rozporządzenia Komisji (WE) nr 608/2004 (Dz. U. UE L 304 z 22.11.2011 s. 18 z późn. zm.), zwanego dalej „rozporządzeniem (UE) nr 1169/2011”, oraz z art. 51 rozporządzenia Komisji (WE) nr 607/2009 z dnia 14 lipca 2009 r. ustanawiającego niektóre szczegółowe przepisy wykonawcze do rozporządzenia Rady (WE) nr 479/2008 w odniesieniu do chronionych nazw pochodzenia i oznaczeń geograficznych, określeń tradycyjnych, etykietowania i prezentacji niektórych produktów sektora wina (Dz. U. UE L 193 z 24.7.2009 s. 60 z późn. zm.), zwanego dalej „rozporządzeniem (WE) nr 607/2009”.

Z tytułu przeprowadzonych badań laboratoryjnych zakwestionowanego wina, zgodnie z § 9 ust. 1 i 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 27 kwietnia 2012 r. w sprawie szczegółowego trybu pobierania i badania próbek produktów przez organy Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2012 r. poz. 496), zwanego dalej „rozporządzeniem w sprawie trybu pobierania i badania próbek produktów”, dyrektor Laboratorium UOKiK w Kielcach dokonał obliczenia wysokości należności pieniężnej na kwotę 1 101,56 zł, co udokumentowano w piśmie zatytułowanym „Koszt przeprowadzonych badań laboratoryjnych” z 2 lipca 2016 r. nr 21/2016.

Kontrolowany został poinformowany o wynikach badań laboratoryjnych oraz o prawie do zbadania próbki kontrolnej zakwestionowanego wina w dniu kontroli, tj. 5 lipca 2016 r., co udokumentowano protokole kontroli.

Kontrolowany oświadczył w piśmie z 13 lipca 2016 r., że odstępuje od możliwości zbadania próbki kontrolnej.

O wynikach kontroli kontrolowany został poinformowany dodatkowo w wystąpieniu pokontrolnym z 4 sierpnia 2016 r.

W związku ze stwierdzonymi nieprawidłowościami, odrębnym pismem z 4 sierpnia 2016 r., Małopolski WIIH zawiadomił przedsiębiorcę Stanisława Sondej, prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą STANISŁAW SONDEJ Hurtownia „SANDERUS” w Tarnowie, zwanego dalej również „stroną”, o wszczęciu postępowania administracyjnego w sprawie zobowiązania, na podstawie art. 30 ust. 1 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2016 r. poz. 1059 z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą o Inspekcji Handlowej”, do uiszczenia kosztów przeprowadzonych badań laboratoryjnych, informując także o przysługującym jej prawie do czynnego udziału w postępowaniu.

Strona skorzystała z przysługujących jej uprawnień i złożyła stosowne wyjaśnienia w pismach z 10 i 22 sierpnia 2016 r., wnosząc o odstąpienie od wszczęcia postępowania m.in. w sprawie obciążenia jej kosztami badań laboratoryjnych.

Decyzją z dnia 1 września 2016 r. (doręczoną stronie 5 września 2016 r.), Małopolski WIIH zobowiązał stronę do uiszczenia kwoty 1 101,56 zł, stanowiącej równowartość kosztów przeprowadzonych badań laboratoryjnych.

Pismem z 19 września 2016 r. (nadanym tego samego dnia w polskiej placówce pocztowej operatora publicznego), strona złożyła do Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zwanego dalej również „Prezesem UOKiK”, odwołanie od ww. decyzji, wnosząc o anulowanie tej decyzji i odstąpienie od czynności związanych z kosztami badań laboratoryjnych. Strona stara się przede wszystkim wykazać, że stwierdzona w wyniku badań laboratoryjnych obecność siarczynów w ilości 100 mg/l i 98 mg/l (przy dopuszczalnej maksymalnej zawartości 250 mg/l w winach białych), których udziału nie zadeklarowano na opakowaniu nie powinna skutkować obciążeniem jej kosztami tych badań, oraz że decyzja obciążająca ją kwotą 1 101,56 zł jest dla niej bardzo krzywdząca. Na uzasadnienie swojego stanowiska strona przytoczyła szereg argumentów, na które powołała się już w ww. pismach z 10 i 22 sierpnia 2016 r.

Pismem z 4 października 2016 r., Prezes UOKiK poinformował stronę, że przed wydaniem rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w niniejszej sprawie, stronie biorącej udział w postępowaniu administracyjnym przysługuje, na podstawie art. 10 Kpa, prawo do zapoznania się z aktami sprawy, a także do wypowiedzenia się, co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań. Strona nie skorzystała z przysługujących jej uprawnień.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje.

Ustawa o Inspekcji Handlowej stanowi w art. 30 ust. 1, że jeżeli przeprowadzone badania wykazały, że produkt nie spełnia wymagań określonych w przepisach odrębnych lub w deklaracji, kontrolowany jest obowiązany do uiszczenia, na wskazany przez odpowiedni organ Inspekcji Handlowej rachunek Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów albo wojewódzkiego inspektoratu, kwoty stanowiącej równowartość kosztów przeprowadzonych badań, którą następnie przekazuje się na rachunek dochodów budżetu państwa, o ile przepisy odrębne nie stanowią inaczej.

W myśl § 9 ust. 1 i 2 rozporządzenia w sprawie trybu pobierania i badania próbek produktów, wysokość kosztów przeprowadzonych badań, o których mowa w art. 30 ust. 1 ww. ustawy, ustala dyrektor laboratorium kontrolno-analitycznego Inspekcji Handlowej, z uwzględnieniem: rodzaju badanego produktu, rodzaju materiałów lub urządzeń użytych w toku przeprowadzania badań, uzasadnionego kosztu pracy jednej osoby w jednym dniu lub godzinie pomnożonego przez liczbę osób i dni lub godzin oraz uzasadnionego kosztu pracy laboratorium.

Zgodnie z art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych (t.j. Dz. U. z 2016 r. poz. 1604), zwanej dalej „ustawą o jakości handlowej”, wprowadzane do obrotu artykuły rolno-spożywcze powinny spełniać wymagania w zakresie jakości handlowej, jeżeli w przepisach o jakości handlowej zostały określone takie wymagania, oraz dodatkowe wymagania dotyczące tych artykułów, jeżeli ich spełnienie zostało zadeklarowane przez producenta. Jakość handlowa, w świetle art. 3 pkt 5 tej ustawy, to cechy artykułu rolno-spożywczego dotyczące jego właściwości organoleptycznych, fizykochemicznych i mikrobiologicznych w zakresie technologii produkcji, wielkości lub masy oraz wymagania wynikające ze sposobu produkcji, opakowania, prezentacji i oznakowania, nieobjęte wymaganiami sanitarnymi, weterynaryjnymi lub fitosanitarnymi.

Obowiązek znakowania produktów sektora wina informacją o obecności siarczynów, będących składnikami alergennymi w ilościach powyżej 10 mg/l w przeliczeniu na całkowitą zawartość SO₂ dla produktów w postaci gotowej bezpośrednio do spożycia lub w postaci przygotowanej do spożycia zgodnie z instrukcjami wytwórców, wynika z art. 9 ust. 1 lit. c) w związku z pkt 12 załącznika II do rozporządzenia (UE) nr 1169/2011 oraz z art. 51 rozporządzenia (WE) nr 607/2009. Maksymalne zawartości dwutlenku siarki w winach zostały określone w załączniku IB do rozporządzenia Komisji (WE) nr 606/2009 z dnia 10 lipca 2009 r. ustanawiające niektóre szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia Rady (WE) nr 479/2008 w odniesieniu do kategorii produktów winiarskich, praktyk enologicznych i obowiązujących ograniczeń (Dz. U. UE L 193 z 24.7.2009 s. 1 z późn. zm.). Jak wynika z ust. 2 część A tego załącznika, dla win z zawartością cukru wyrażoną jako suma glukozy i fruktozy większą lub równą 5 g/l maksymalna zawartość dwutlenku siarki wynosi: 200 mg/l w winach czerwonych (lit. a); oraz 250 mg/l w winach białych i winach różowych (lit. b).

W niniejszej sprawie, wyniki badań laboratoryjnych próbki produktu pobranego w hurtowni należącej do strony przez inspektorów reprezentujących Małopolskiego WIIH, dały podstawę do stwierdzenia, że wino mszalne nie spełniało wymagań zadeklarowanych przez producenta w jego oznakowaniu, z uwagi na obecność siarczynów w ilości 100 mg/l i $98 \text{ mg/l} \pm 15 \text{ mg/l}$, których udziału nie zadeklarowano na opakowaniu.

Z tytułu przeprowadzonych badań laboratoryjnych zakwestionowanego wina, organ pierwszej instancji ustalił wysokość należności pieniężnej na kwotę 1 101,56 zł, stosownie do kosztorysu dyrektora Laboratorium UOKiK w Kielcach z 2 lipca 2016 r. nr 21/2016.

Tym samym, Małopolski WIIH zobowiązał kontrolowanego, to jest – w myśl art. 2 pkt 8 ustawy o Inspekcji Handlowej – przedsiębiorcę Stanisława Sondej, prowadzącego

działalność gospodarczą pod nazwą STANISŁAW SONDEJ Hurtownia „SANDERUS” w Tarnowie, w drodze decyzji z dnia 1 września 2016 r. do uiszczenia powyższej kwoty, stanowiącej równowartość kosztów przeprowadzonych badań laboratoryjnych.

Odwołując się od wydanej decyzji, strona stara się wykazać, że stwierdzona w wyniku badań laboratoryjnych obecność siarczynów w ilości 100 mg/l i 98 mg/l (przy dopuszczalnej maksymalnej zawartości 250 mg/l w winach białych), których udziału nie zadeklarowano na opakowaniu nie powinna skutkować obciążeniem jej kosztami tych badań, oraz że decyzja obciążająca ją kwotą 1 101,56 zł jest dla niej bardzo krzywdząca. Na uzasadnienie swojego stanowiska strona przytoczyła szereg argumentów, na które powołała się już w ww. pismach z 10 i 22 sierpnia 2016 r. Podniosła, że przedmiotowe wino jako wino przeznaczone do celów liturgicznych spełniało wszystkie wymagania stawiane winom mszalnym, co potwierdzają zarówno wyniki badań Laboratorium UOKiK w Kielcach, jak i badania każdej wprowadzanej do obrotu partii wina, wykonywane przez Uniwersytet Przyrodniczy w Poznaniu (według dołączonego pisma z 15 lutego 2016 r.). Zwróciła uwagę, że partia wina, która nie posiadała informacji o obecności siarczynów (30 butelek), znajdująca się w jej ofercie sprzedaży została przez dostawcę, tj. P.P.H.U. „AWE-BIS” 43-300 Bielsko Białą, ul. Bohaterów Monte Cassino 469, natychmiastowo wymieniona na właściwie oznakowaną. Nadmieniła, że od dostawcy wina otrzymała wyjaśnienia, z których wynika, iż brak informacji o obecności siarczynów był spowodowany tym, iż przedmiotowe wino było przeznaczone do celów liturgicznych, a nie do zwykłej konsumpcji i było rozprowadzane przez punkty handlowe związane z kultem religijnym (tak, jak w jej przypadku), a także z przekonania, iż osoby duchowne, dla których wino to było przeznaczone musiały posiadać taką informację, ponieważ win pozbawionych siarczynów praktycznie nie ma. Wyraziła pogląd, że pełną odpowiedzialność za zawartość i oznakowanie wina ponosi producent, u którego produkt ten jest butelkowany, korkowany i banderolowany, a nie ona, gdyż jako sprzedawca, ona nie ma możliwości weryfikowania i sprawdzania zawartości tego produktu. Podkreśliła, że zakwestionowane wino oferowała do sprzedaży w przekonaniu o wszelkich prawidłowościach i tylko do celów liturgicznych, stąd też sprzedaż tego wina była niewielka i w roku 2015 wyniosła 72 butelki, a w roku 2016 do dnia kontroli, tj. 17 czerwca – 29 butelek. Strona uważa, że obciążanie jej kwotą za badania laboratoryjne ponad dwudziestokrotnie większą niż roczne przychody z tytułu sprzedaży tego wina należy uznać za bardzo krzywdzące.

W ocenie Prezesa UOKiK, powyższe zarzuty są niezasadne. Jak wynika z treści art. 30 ust. 1 ustawy o Inspekcji Handlowej, obowiązek uiszczenia kwoty stanowiącej równowartość kosztów badań laboratoryjnych powstaje zawsze w przypadku stwierdzenia, że produkt nie spełnia wymagań określonych w przepisach odrębnych lub w deklaracji producenta i ciąży wyłącznie na kontrolowanym, to jest przedsiębiorcy, którego działalność jest kontrolowana (art. 2 pkt 8 ww. ustawy), a nie – jak mylnie stara się wykazać strona w odwołaniu – na producencie. Należy podkreślić, że przepis ten nie stanowi podstawy prawnej do przypisania kontrolowanemu odpowiedzialności za to, że zbadany produkt był niezgodny z wymaganiami

określonymi w przepisach o jakości handlowej lub zadeklarowanymi przez producenta, a jedynie nakłada na niego obowiązek pokrycia kosztów badań laboratoryjnych w takim przypadku, tak, jak miało to miejsce w niniejszej sprawie.

W niniejszej sprawie, kontrolowanym, z którego oferty handlowej pochodziło zbadane i zakwestionowane wino, był Stanisław Sondej, prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą STANISŁAW SONDEJ Hurtownia „SANDERUS” w Tarnowie, a więc zobowiązanie tego przedsiębiorcy, na podstawie art. 30 ust. 1 ustawy o Inspekcji Handlowej, w związku ze stwierdzoną nieprawidłowością, do uiszczenia kwoty 1 101,56 zł, stanowiącej równowartość kosztów badań laboratoryjnych, było prawidłowe i zgodne z prawem. Należy zaznaczyć, że wysokość należności pieniężnej z tytułu wykonanych badań laboratoryjnych została ustalona według kosztorysu dyrektora Laboratorium UOKiK w Kielcach z 2 lipca 2016 r. nr 21/2016, co było zgodne z przepisami § 9 ust. 1 i 2 rozporządzenia w sprawie szczegółowego trybu pobierania i badania próbek produktów. Bez znaczenia pozostaje zatem fakt, na który strona powołuje się w odwołaniu, że kwota za badania laboratoryjne była ponad dwudziestokrotnie większa niż roczne przychody z tytułu sprzedaży tego wina.

Niezależnie od tego, że powyższe postępowanie dotyczy obciążenia strony kosztami badań laboratoryjnych zakwestionowanego wina, należy zwrócić uwagę, że odpowiedzialność za zgodność produktów żywnościowych z przepisami prawa żywnościowego w zakresie jakości handlowej ponoszą wszyscy uczestnicy obrotu tymi produktami, w tym także strona, jako sprzedawca, co wynika wprost z treści art. 17 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 178/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2002 r. ustanawiającego ogólne zasady i wymagania prawa żywnościowego, powołującego Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności oraz ustanawiającego procedury w zakresie bezpieczeństwa żywności (Dz. U. UE L 31 z 1.2.2002 s. 1 z późn. zm.). W świetle tego przepisu, podmioty działające na rynku spożywczym i pasz zapewniają na wszystkich etapach produkcji, przetwarzania i dystrybucji w przedsiębiorstwach będących pod ich kontrolą, zgodność tej żywności i pasz z wymogami prawa żywnościowego właściwymi dla ich działalności i kontrolowanie przestrzegania tych wymogów. Nie ma przy tym znaczenia, na którym etapie stwierdzona nieprawidłowość powstała i kto miał na nią wpływ (por. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 19 marca 2015 r. sygn. akt VI SA/Wa 2296/14). Ponadto, jak wynika z art. 8 ust. 5 rozporządzenia (UE) nr 1169/2011, określającego zakres odpowiedzialności, bez uszczerbku dla ust. 2-4, podmioty działające na rynku spożywczym zapewniają przestrzeganie w przedsiębiorstwach pozostających pod ich kontrolą wymogów prawa dotyczącego informacji na temat żywności i odpowiednich przepisów krajowych mających znaczenie dla ich działalności i upewniają się, że wymogi te są spełnione.

Należy jeszcze raz podkreślić, że zaskarżona decyzja została wydana na podstawie art. 30 ust. 1 ustawy o Inspekcji Handlowej, w przedmiocie zobowiązania kontrolowanego do pokrycia kosztów badań laboratoryjnych próbki produktu i obowiązek ten – jak wykazano powyżej – powstaje zawsze w przypadku stwierdzenia niezgodności i spoczywa wyłącznie na przedsiębiorcy, którego działalność jest kontrolowana, co w żadnym stopniu nie opiera się na zasadzie jego winy i wynika wprost z przepisu prawa. Bez znaczenia pozostaje zatem fakt, na

który strona powołuje się w odwołaniu, że stwierdzona nieprawidłowość powstała na etapie produkcji i jako sprzedawca, ona nie miała możliwości jej dostrzeżenia bez zweryfikowania i sprawdzenia zawartości tego produktu.

Należy zaznaczyć, że przepis art. 30 ust. 1 ustawy o Inspekcji Handlowej, na którym oparta została zaskarżona decyzja, ma charakter przepisu bezwzględnie obowiązującego i nie przewiduje on możliwości odstąpienia od obciążenia podmiotu, który wprowadza do obrotu produkt niespełniający wymagań jakościowych lub niezgodny z deklaracją, kosztami badań tego produktu (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 4 lipca 2012 r. sygn. akt II GSK 916/11).

Podsumowując powyższe, należy stwierdzić, że w przedstawionym stanie faktycznym, zobowiązanie strony, na podstawie art. 30 ust. 1 ustawy o Inspekcji Handlowej, do uiszczenia kwoty 1 101,56 zł, jako równowartości kosztów przeprowadzonych badań laboratoryjnych, należy uznać za prawidłowe i zgodne z prawem.

Tym samym, zawarty w odwołaniu wniosek strony o anulowanie zaskarżonej decyzji i odstąpienie od obciążenia jej kosztami badań laboratoryjnych, należy uznać za niezasadny.

O ewentualny zwrot kosztów poniesionych z tytułu badań laboratoryjnych zleconych przez Inspekcję Handlową strona może zwrócić się do dostawcy zakwestionowanego wina, co jednak nie jest przedmiotem niniejszego postępowania administracyjnego.

W myśl § 9 ust. 4 rozporządzenia w sprawie szczegółowego trybu pobierania i badania próbek produktów, kwotę, o której mowa w sentencji decyzji należy wpłacić na rachunek bankowy Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Krakowie w terminie 14 dni od dnia, w którym decyzja określająca wysokość należności pieniężnej stanie się ostateczna.

Prezes UOKiK, stosownie do art. 5 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej, jest organem wyższego stopnia w stosunku do wojewódzkich inspektorów Inspekcji Handlowej. Wobec powyższego, w myśl art. 127 § 2 Kpa w związku z art. 1 ust. 3 ustawy o Inspekcji Handlowej, Prezes UOKiK jest organem właściwym do rozpatrzenia wniesionego odwołania.

Zgodnie z art. 138 § 1 pkt 1 Kpa, organ odwoławczy posiada kompetencje do wydania decyzji, w której utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.

Biorąc powyższe pod uwagę, Prezes UOKiK orzekł, jak w sentencji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie

Zgodnie z art. 52 § 1, art. 53 § 1, art. 54 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2016 r. poz. 718 z późn. zm.), od niniejszej decyzji przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego

w Warszawie, którą wnosi się w terminie 30 dni od dnia doręczenia niniejszej decyzji, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

Z up. PREZESA
Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów
DYREKTOR
Departamentu Inspekcji Handlowej
Anna Janiszewska